

Arrest

nr. 146 921 van 2 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 60 862 van 2 mei 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor burgers uit de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met de Israëlische autoriteiten en met de Palestijnse Autoriteit, problemen met R.H. en de druk die hij ondervond om hem in te zetten voor acties tegen Joodse kolonisten. Daarnaast voert verzoeker aan dat zijn broer gedurende enkele dagen was ontvoerd en benadrukte hij dat in zijn omgeving regelmatig wordt geschoten op en door Joodse kolonisten en dat hij in zijn dorp werd beschouwd als een verrader en spion.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag brengt verzoeker de volgende documenten bij: een Israëlisch vonnis dat aansluit bij zijn opsluiting van 1999, een attest van het Rode Kruis aangaande zijn Israëlische opsluiting van 2008, een document aangaande zijn vrijlating uit een Israëlische gevangenis van 2008, een print-out van de UNRWA-registratie van zijn moeder waarop zij als erkend Palestina-vluchteling (RR) en haar man als MNR-Husband (married to non-refugee) staan geregistreerd, een attest waarin de burgemeester van Silwad bevestigt dat verzoeker van daar is, een attest waarin de directeur van zijn school bevestigt dat hij daar studeerde en een document van een Palestijnse rechtbank dat handelt over zijn veroordeling naar aanleiding van drugsgebruik.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend noch in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende overwegingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Ofschoon de commissaris-generaal erkent dat met de voorgelegde veroordelingen en het attest van het Rode Kruis verzoeker inderdaad zijn Israëlische veroordelingen en opsluitingen aannemelijk maakt, doet dit gegeven inderdaad geen afbreuk aan het feit dat deze twee opsluitingen geen actueel probleem vormen voor verzoeker. Het gaat immers om twee afgelijnde incidenten die leidden tot een rechtszaak waarna verzoeker tot een gevangenisstraf werd veroordeeld die hij uitzat. Beide kwesties lijken dus definitief afgerond en dat dit heden geen probleem meer vormt wordt verder geïllustreerd door verzoekers probleemloze vertrek uit de Westelijke Jordaanoever, waarbij hij ook door de Israëlische autoriteiten werd gecontroleerd. In de mate verzoeker voorhoudt dat hij zich door deze feiten niet meer veilig voelt in zijn land van herkomst en hij vreest opnieuw te worden opgesloten in de gevangenis, wijst de Raad er op dat het louter poneren van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker blijft steken in het herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat uiteraard geen dienstig verweer vormt en waarmee verzoeker aldus niet vermag de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.3. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij waaruit kan blijken dat hogervermelde informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt immers niet dat het geweld aanhoudend en willekeurig zou zijn in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.4. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal erkent dat zij met de voorgelegde documenten haar Israëlische veroordelingen en opsluitingen aannemelijk heeft gemaakt. Zij vervolgt dat er ook niet wordt getwijfeld aan de onwettige aanhouding door de Palestijnse autoriteiten. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat deze gebeurtenissen niet meer actueel zijn en zij argumenteert dat deze opeenvolgende vervolgingen aanleiding hebben gegeven tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partij is van oordeel dat haar huidige asielaanvraag niet zomaar kan worden afgewezen door te stellen dat haar vorige asielaanvragen ongeloofwaardig waren, nu zij nieuwe elementen heeft aangevraagd die een ander licht werpen op haar vrees voor vervolging. Gezien de voorgaande vervolgingen aangetoond zijn en verwerende partij niet twijfelt aan de vervolgingen, dient er geconcludeerd te worden dat zij haar vrees voor vervolging heeft aangetoond. Verzoekende partij besluit dat de subsidiaire bescherming niet werd onderzocht en zij stelt dat uit informatie blijkt dat Palestijnen in de Westelijke Jordanoever blootgesteld worden aan meerdere mensenrechtenschendingen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 24 maart 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in het actueel karakter van haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo wordt zowel in de bestreden beslissing als in voormelde beschikking duidelijk uiteengezet dat de vroegere Israëlische veroordelingen en opsluitingen geen actueel probleem vormen voor verzoekende partij. Het gaat immers om twee afgelijnde incidenten die leidden tot een rechtszaak waarna verzoekende partij tot een gevangenisstraf werd veroordeeld die zij uitzat. Beide kwesties lijken dus definitief afgerond en dat dit heden geen probleem meer vormt, wordt verder geïllustreerd door haar probleemloze vertrek uit de Westelijke Jordanoever, waarbij zij ook door de Israëlische autoriteiten werd gecontroleerd. Het louter tegenspreken van de gedane vaststellingen, acht de Raad geen dienstig verweer. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij aldus in gebreke blijft.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *“minimum level of severity”* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekende partij verwijst ter zake naar de algemene veiligheidssituatie voor Palestijnen in de Westelijke Jordanoever, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordanoever.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS